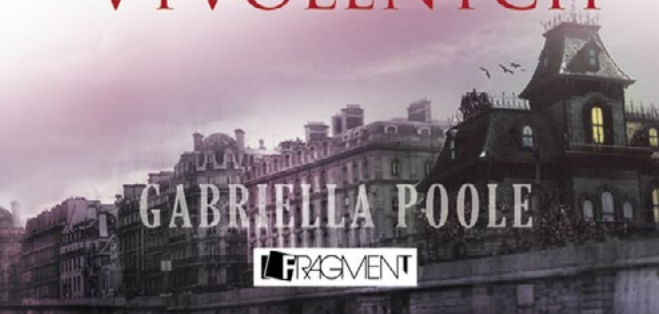

AKADÉMIA TEMNA

SPOLOK
VYVOLENÝCH

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

Akadémia temna

Spolok vyvolených

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Akadémia temna 2 – Nebezpečné putá

Akadémia temna 3 – Rozdelené duše

Gabrielle Poole

Akadémia temna – Spolok vyvolených – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať

bez písomného súhlasu majiteľom práv.

AKADÉMIA TEMNA SPOLOK VYVOLENÝCH

GABRIELLA POOLE

PROLÓG

„Haló, to si ty?“

S nádejou hľadela do tmy a pulz sa jej zrýchľoval.

Nijaká odpoveď. V poraste niečo zašramotilo, zapíšťal komár. Sklamane sa pomrvila na starom chrámovom múre a pritiahla si kolená k brade. Neboli to teda kroky, iba nejaký nočný tvor. Koniec koncov, veď ju varoval, že bude trochu meškať.

Počkaj tam na mňa! Počkaj na mňa, Jess, ja určite prídem...

Pousmiala sa. Jasné, že príde. Priťahujú sa ako dva magnety. Nájde si ju kdekoľvek, a to hneď, v dave, v triede, a nájde si ju aj tu, v tme. Ona mu bude vyčítať, že ide neskoro, no on ju svojím smiechom a krásnym hlasom rýchlo obmäkčí.

Lúbim ťa, Jess. Nesmej sa, myslím to vážne.

Takto dokonale by to nijaký chalan predstierať nevedel. Najmä *on* nie. Istotne príde.

Obrátila zápästie k mesačnému svitu a zachmúrene sa pozrela na hodinky. Z desiatich minút bolo odrazu dvadsať. No a čo? Cez deň by sa jej nezdalo, že čaká tak

dlho. Ani v hlučnom preplnenom bare. Ale tu, v tajupných tieňoch rozpadnutého chrámu, človeka sa ľahko zmocní strach.

No tak.

S nervóznym dupnutím skĺzla z múra a poškriabala si ruky. Hoci jej nebolo zima, naskočili jej zimomriavky. Pri uchu jej zapišťal ďalší komár a ona ho nazlostene plesla. Mám ťa!

Teraz už naozaj začínala strácať trpezlivosť. *Trochu meškať* predsa neznamená, že má právo ju tu takto nechať vyčkávať v tme. Už je to pol hodiny! Mala to byť romantická prechádzka, nie skúška nervov.

Napokon, je dobre, že ju premohla zúrivosť, inak by sa riadne bála, celkom sama, uprostred tichej tmy. Vlastne nie ani takej tichej. Prudko sa obzrela, keď začula praskot konára a šuchot lístia. Bol to asi nejaký veľký potkan. Striaslo ju.

Za svetla by sa jej tu zrejme páčilo. Bujná zelená džungľa, zvláštne rozpukané múry v objatí obrovských koreňov, teplo, život a tajomno. Potme to tu však také úžasné nebolo. Putujúce tiene vytvárali z každého mohutného stromu príšeru a z každého nevideného zvieraťa zakrádajúcu sa mátohu.

Štyridsaťsedem minút!

Stačilo. Dala mu šancu a on si z nej vystrelil. To mu neodpustí. Odhodlane vykročila, vzápätí sa však zara-

zila. Kdeže, predsa nepôjde tam, kde sa pohybuje ten obrovský potkan. Striasla sa, sťažka preglgla, cúvla o dva kroky a potom sa obrátila.

Čosi zašušťalo. Zapraskalo drevo. To bude vietor. Ale vietor nefúkal.

Potom sa tu kdesi pohol ďalší veľký potkan či iné zviera, rovno pred ňou. No dobre, popri ňom už bude musieť prejsť, ale on sa zrejme zľakne a ujde. „Preboha, veď je to iba potkan. Alebo had. Alebo...”

Tak už chod', Jess!

Urobila ešte krok, keď zachytila ten pohyb. Nebol to ani potkan, ani had. Bolo to čosi oveľa väčšie, možno väčšie ako ona sama. Silueta rezko sa pohybujúca cez prevísajúce pospletané lístie a konáre. Cúvla ešte o krok. Mierilo to k nej. Počula dych, tichý, pokojný a ľudský.

„To si ty?“ zvolala. „Hej, prestaň konečne s tými hlúpostami!“

Nič.

„Myslím to vážne! Prestaň!“ Nasadila nazlostený tón, ale vysoký hlas sa jej triasol. „Nie je to ani trochu vtipné.“

Ten zvuk! Možno ho vydávalo len vlhké zhnité lístie, cez ktoré sa predieralo nejaké zviera. Alebo to znel smiech, hlboký a sípavý? To nemôže byť on. *Nemôže*. Istotne tam však nebola sama. Cítila, ako sa k nej

ten tvor hrozivo približuje sprava. Opäť sa pokúsila vykriknúť, no otvorenými ústami len vydesene lapala dych.

Obrátila sa a pustila sa do behu. Potkynala sa, v tme nevládala udržať smer. Do tváre ju šľahali popínavé stonky a listy, vrážali do nej konáre a korene ju chytali za nohy. Bola to tá istá cesta, ktorou sem prišla?

Cesta? Toto nebola cesta. Dávno ju stratila a teraz len slepo pobehuje medzi stromami. Tlkot vlastného srdca jej v ušiach znel ako hrom, no stále ich počula, za sebou, vedľa seba. Naháňali ju. Také hlúpe slovo. No bolo to tak, *naháňali ju*.

Skĺzla z nízkeho svahu, preliezla obrovský koreň a vtisla sa do priestoru za ním. Zahryzla si do hánok na rukách, aby potlačila plač. Keby už bola doma!

Mami, toto je šialené. Nie je to naozaj, takže môžeš pokojne vojsť do izby a zobudiť ma. No tak, oci, len sa mi smej, povedz mi, že sa mi niečo snívalo. Scoob...

Scooby. Spomenula si, ako sa nadúval pýchou, keď ju odprevádzal do jej fantastickej novej školy. „Ahoj, sestrička!“

„Ahoj, hrašuľko! Teda brašuľko!“

Smiech, kývanie.

Scooby...

Počula dobre? Ťažko dýchala. Nad hlavou sa jej v striebriстом svite mesiaca črtali budovy prastarého

chrámu. Koreň stromu ovinutý okolo piliera ako ruka milenca. Ako *jeho* ruka.

Kde je? Čo sa mu stalo?

Korene, úponky, konáre: plazili sa po múroch, dusili, objímali, škrtili. V listí pri jej uchu sa čosi pohlo a ona takmer vykrikla, no včas si zakryla ústa dlaňou. To všetko je hlúposť, vravela si znovu. Šialenstvo. Ak to nie je sen, musí to byť vtip. Poriadne hlúpy vtip!

Jej telo odmietalo prijať skutočnosť. Bola celá mokrá od potu, vlhka, behu, strachu. Znovu zapišťal komár. Pleskla sa po líci a potlačila zjojknutie. Ale čo, je to iba hmyz. V zrúcanine chrámu sa zrejme skrýva niečo oveľa nebezpečnejšie. Tvor, čo vyrazil na lov...

Žiadnu paniku! vravela si. Pokoj. Za sebou mala hustú spleť popínavých rastlín a tmavý gágor starých dvier, ktorých drevo už dávno zhnilo. Cúvla do temnoty a horúčkovito okolo seba kopala, kým ju listy ležiace vnútri spojovice nezakryli. Už sa nebála ani potkanov, ani hadov, ba dokonca ani pavúkov. Ničoho sa už nebála.

Okrem nich.

Pokojne by ostala medzi týmito zrúcaninami až do svitania. Mala by z toho iba problémy, všetci by sa jej smiali, no a čo? Prešlo by len zopár hodín a už by sa to tu hemžilo turistami. No najskôr by sa musela smiať aj sama sebe. Všetci turisti teraz spia v nejakej klimatizovanej izbe a sníva sa im o dni, ktorý príde, a o Angkor

Vate, kláštore prastarých civilizácií, ktorý si opäť podmanila príroda. Divočina a krása, posvätnosť a strach. Romantické a tajomné miesto pre turistu či cudzinca.

Len pár hodín. To nie je taký dlhý čas.

Nocou zaznievali akési hlasy: vzdialené, tlmené, no akoby vzrušené honbou. Možno by tu nakoniec nemala čakať. Možno by mala utiecť. Nevedela sa rozhodnúť. Horúčkovo si šúchala spánky.

Ty ťava, čo tu vlastne robíš? Nikdy si sem nepatrila.

Čosi jej zatrepotalo pri tvári. Zahnala sa po hmyze rukou, no len si ho zrazila na krk. Skĺzol dole k hrudníku, nahlas vzlykla. S úderom dlane do hrudnej kosti cítila, ako sa chrobák rozprskol na čierny sliz a kúsočky kroviek. Z hrdla sa jej vydralo zaskučanie.

Lepkavá krv chrobáka ju vrátila do reality. Nie je to sen. Tam vonku je niečo, čo ju prenasleduje, niečo skutočnejšie ako škola, domov, ako *on*. Jasné, neprišiel. Čo si to o sebe myslela? Úbohá hlupaňa, čo sem prišla na štipendium. Nechal ju tu samu a teraz prichádzajú *oni*...

Neprešlo ani dvadsaťštyri hodín, čo spolu popíjali v uliciach Phnompenhu. Zaľúbení – teda aspoň si to myslela – a natešení, že sa vyberú do Siem Reapu a k Angkor Vatu. V ušiach jej ešte znel jeho vysoký smiech v karaoke bare, kde sa obaja zabávali pri piesni *It's Raining Man* v podaní jej krásnej a vtipnej najlepšej kamarátky. Opitá šťastím ho prstom hladkala po lícnej kosti. Bola zaľúbená.

Strpla. Kdesi obďaleč zaznel hlas, teraz už celkom zreteľný a nedočkavý. Síce známy, ale nikomu z jej priateľov nepatril. Už sa nesmial, neflirtoval, nevtipkoval, ale volal jej meno. Bol blízko...

Veľmi blízko. A bola si tým istá. Ten hlas pozná. Mala by utiecť, no tuhla jej krv v žilách a čosi jej zväzovalo kroky.

Prosím. Prosím, prosím, prosím.

Hlasy a studený dych jej zneli rovno pri uchu. „Mám ťa.“

Iba na sekundu, na jednu šialenú sekundu začala dúfať, že je všetko v poriadku. To všetko bol len vtip. Krutý žart. Potrápiť dievča, ktoré nezapadlo medzi ostatných. *Chvalabohu.*

Zacítila pach kože a potu – vzduch sa zachvel elektrizujúcim vzrušením a strachom.

„To si ty?“ zašepkala chrapľavo.

Úsmev, ruka ju pohladkala po líci. „Nie celkom.“

A potom ich uvidela.

Vykríkla a trielila preč od chrámu, späť do húštiny. Počula za sebou dupot nôh a ťažké dychčanie, videla postavu ženúcu sa medzi stromami, cítila vlastnú hrôzu. A uháňala ďalej.

No obávala sa, že neunikne.

1. KAPITOLA

Nepatrím sem.

Cassie Bellová sa zrazu zastavila, až skoro podrazila nohy žene, ktorá šla za ňou.

„*Merde! Imbécile!*“

„Prepáčte!“

Žena s kopou nákupných tašiek sa pobrala ďalej, no cez plece prehodila ešte jednu nadávku.

Cassie na ňu vyštekla. „Márne sa namáhaš!“ kričala. „Aj tak neviem po francúzsky!“

Žena ju buď nepočula, alebo jej to bolo jedno. Cassie znovu začínala pociťovať svoju bezvýznamnosť.

„Dočerta,“ zašomrala. „Fakt sem nepatrím.“

Domy okolo nej boli ako tá žena: vysoké, pyšné a nesmierne elegantné. Vzduch bol omamný, prenikavo voňal drahým parfumom, neskorým letom a výfukovými plynmi. Vysmievala sa jej aj ulica, ktorej meno nedokázala ani vysloviť. Čo robí na ulici s takým menom? Ako si mohla myslieť, že je toto dobrý nápad? *Rue du Faubourg Saint-Honoré!* Jej tenisky zo sekáča urážajú tunajšie dlažobné kocky. Patria do Cranlake

Crescent, mestečka, ktoré s láskou volajú „Chreník“. Do Paríža teda rozhodne nie.

Odhrnula si hnedé melírované vlasy z tváre a pozrela sa na kúsok papiera, ktorý držala v ruke. Vzhľadom na to, že sa zo stanice Gare du Nord dostala až sem, bolo by trápne, keby teraz nenašla školu. Čakala teda nejaký architektonický zázrak. Na ulici bolo síce niekoľko honosných sídel, ale ukryté za pôsobivými múrmi a bránami z tepaného železa sa dali ťažko rozlíšiť. Celá ulica svedčila o množstve peňazí v tejto štvrti, no nič sa tu nevystavovalo na obdiv, teda okrem butikov, okolo ktorých prechádzala s otvorenými ústami.

Nakoniec by bolo možno najlepšie, keby tú školu nenašla. Bola by to dobrá výhovorka, lebo toto všetko sa jej zdalo ako veľký omyl. Potom by sa musela postupne vrátiť do Cranlake Crescent. Musela by prehltnúť úškrny spolužiakov a výsmešné „Veď som ti to hovorila“ od nenávidenej Jilly Beatonovej. Ba ešte horšie, musela by zniesť veľké Patrikovo sklamanie, darmo by ho zakrýval. No a čo?

Aj tak by to všetko bolo lepšie, ako tu zo seba robiť blázna.

Srdce jej poskočilo.

Cassie takmer zabudla, že svoj otlčený kufor vlečie stále ďalej. Netušila, čo ju v tej chvíli donútilo zdvihnúť

zrak a pozrieť sa cez ulicu. Vydesená a zmätená z toho, že nevie, kde je, akoby fungovala na autopilota, lebo odrazu zízala na lesklú mosadznú dosku vsadenú do kamenného piliera.

DARKOVA AKADÉMIA

Nič iné na nej nebolo napísané, okrem výzvy „Prosím, zvoňte!“ na malom mosadznom zvončeku pod tabuľou. Pôsobilo to všetko priveľmi nenápadne. Cassie by asi bola sklamaná, keby z tejto strany ulice nevidela časť budovy – impozantné kamenné piliere a zelené krivky bronzovej sochy na nádvorí, spoločne ukryté za bránou zo zručne tepaného železa.

Cassie naprázdno prehltna a pevnejšie zovrela rukoväť na kufri. Zišla z obrubníka na cestu a kufor na rozheganých kolieskach poskočil za ňou.

Jej kufor.

A čo v ňom bolo? List, ktorý dokazoval, že sem naozaj *patrí*. Že práve ona, Cassandra Bellová, je vhodnou kandidátkou na štipendium na Darkovej akadémii. Krátka správa bola vytlačená na hrubom drahom pergamene podobnom papieri – obyčajný papier by sa už dávno rozpadol na kúsky, ako list neprestajne otvárala a opäť skladala a vrývala si jednotlivé slová do hlavy. Teraz bol starostlivo vložený do zošita s koženými

doskami, ktorý jej dal Patrik pred odchodom, čím sa zrejme pripravil o značnú časť svojho platu.

A čo mala robiť? Hodiť mu ten zošit do hlavy a povedať, že to nedokáže, skôr ako to vôbec skúsila?

Ani náhodou. Ten list to potvrdzoval. Je študentkou na Darkovej akadémii.

S úsmevom sa rozbehla cez ulicu, kufor poskakoval za ňou. Jeden vodič musel kvôli nej prudko zabrzdiť a ona na jeho krik a nadávky odpovedala zdvihnutým prostredníkom.

Má právo tu byť. Zapadne sem a hotovo. A navyše to tu bude *úžasné*.

Celá zadychčaná nechala ukazovák chvíľku nad tlačidlom zvončeka. A je to tu, pomyslela si. Idem na...

Vylakane cúvla. Brána sa už potichu a plynulo otvárala. Stisla päste a zahryzla si do pery. Toho zvončeka sa ani nedotkla.

„Pozor!“

Čiasi ruka ju chytila za rameno a strhla nabok. Na chodník zľahka vyšlo dlhé, elegantné čierne auto a zamierilo do brány. Cassie mala dojem, že jeho plynulú jazdu nemôže nič narušiť, ani neopatrný chodec.

Ruka ju pustila. Jej majiteľ o krok cúvol, keď sa s úsmevom obrátila. Bol to chlapec približne v jej veku, vysoký, so širokými plecami a nakrátko ostrihanými tmavými vlasmi. Vyzeral zdravo a športovo, až sa za-

čudovala, že je akýsi bledý. Na jeho peknej tvári sa zračil šok. Vyzeral, ako by mu všetka krv stiekla do ošúchaných tenisiek.

„Ďakujem,“ prerušila ohromené ticho.

Neodpovedal. Iba sa zvrtol a bez slova šiel ďalej, až zmizol za bránami Akadémie. Cassie sa za ním dívala.

Frajer, neokrôchanec a Američan.

Neprezradilo ho iba to jedno zašomrané slovo, ale aj ležérne oblečenie a jeho sebaistá knísavá chôdza. No bola rada, že nie je sama, kto má na sebe neúmyselne roztrhané džínsy. Nadýchla sa, opäť sa jej zmocnila nervozita.

Tak choď, Cassie! Patriš sem predsa, spomínaš si?

Cassie sa zaškerila. Akoby počula Patrikov hlas. Než sa brána zatvorila, vtiahla kufor dovnútra na nádvorie.

Páni, to už áno.

Všetko tu bolo obrovské, omnoho väčšie, ako to vyzeralo z ulice. Slnko prebleskovalo pomedzi konáre gaštanov a pokrývalo rokmi vyleštené dlažbové kame-
ne svetlými škvrnami. Dláždená príjazdová cesta sa skrúcala vo veľkom oblúku okolo okrúhleho bazéna, vôkol neho rástli paprade a exotické rastliny s mäsitými listami a odhalenými koreňmi vinúcimi sa ako hady. Uprostred bazéna stála bronzová socha, ktorú si už všimla: štíhla dievčina na špičkách so zasnene na-

tiahnutými rukami a hlavou naklonenou k labuti. Labuť však vonkoncom nepôsobila ako zo sna. Jej blanité nohy sa zatínali do dievčenského tela ako pazúry, jej krídla sa nad ňou príkro klenuli a krk i rozzúrená hlava sa týčili ako had prichystaný na útok. Vyzerala neľútostne a víťazoslávne.

Cassie pocítila, ako jej prebehol mráz po chrbte. Vždy si myslela, že labute sú pokojné a mierumilovné vtáky. Na rybníkoch vyzerali krásne a dôstojne. Ale táto nie.

Socha bola pekná, no znepokojujúca. Odvrátila sa od nej k hlúčikom študentov s hlasmi vzrušenými z nového prostredia. Cassie naprázdno prehltla. Z každého z nich priam vyžarovalo bohatstvo a krása. Odfúkla si z očí prameň vlasov a v tej chvíli si želala mať dosť peňazí na nejaký nový štýlový účes. Dočerta, mala tie peniaze nejako *zohnať*. Zapredať dušu diablovi alebo niečo podobné.

Keď sa odvážila usmiať, pohrdavo sa od nej odvrátili. Nejaká Japonka vybuchla prekvapeným smiechom, potom sa obrátila ku kamarátke a zašomrala niečo, na čom sa obidve zachichotali. Aj z nich vyžaroval arrogantný lesk peňazí a vyššej spoločnosti. Po ošúchanom Američanovi tu nebolo ani stopy.

Zbierala sa v nej zlosť, pevnejšie zovrela rúčku na kufri. Ten list. Bolo to tam napísané. *Jej list. Jej štipen-*

dium. Všetci tu si svoje miesto kúpili. Ona si ho musela zaslúžiť. Neutečie odtiaľto. Ani náhodou!

Čierna limuzína parkovala na úpätí kamenného schodiska a šofér otváral zadné dvere. Výraz mu zastierali čierne slnečné okuliare. Cassie pozorovala auto a cynicky čakala, kedy vyplúje ďalšie rozmazané bohaté decko. No z voza vystúpila postaršia žena, krehká a krásna ako zvädnutý kvet.

Cassie si nikdy nevedela predstaviť, že by niekto taký starý mohol byť aj pekný. Ale táto žena bola krásna. Trochu nahrbená, neuveriteľne štíhla, pleť ako pavučina, no napriek tomu zaujímavo pekná. Ak život v Paríži ľuďom takto prospieva, Cassie si zaumienila, že tu nielenže vydrží, ale zostane tu navždy.

Úsmev sa jej vytratil z tváre vo chvíli, keď vodič limuzíny s jemným klapnutím zatvoril dvere a vklázol naspäť za volant. To ani nepomôže starej panej vyjsť po schodoch? Čo je to za šoféra? Cassie sa dívala najprv naňho a potom na ostatných študentov, ktorí si ženu vôbec nevšímali.

„Neuveriteľné,“ zašomrala Cassie nahlas. Nechala kufor pod schodmi a dobehla ju.

„Nepotrebujete pomôcť?“

Pomaly, znepokojujúco pomaly žena obrátila hlavu.

Cassie sa trochu mykla. Žena sa oprela o palicu so strieborným držadlom, ako by bola tým jediným, čo ju

drží na nohách, no v jej pohľade nebol ani náznak slabosti. Oči sa jej divo zaleskli. No nezračilo sa v nich nepriateľstvo. Skôr... skôr si ju premeriavali.

Žena mala kožu ako popraskaný porcelán, priehľadnú a popretkávanú linkami. Celkom biele vlasy mala sčesané do uzla. Kostí na jej tvári boli akoby s láskou vytesané zo žuly. Cassie sťažka preglgla.

„Teda, ak chcete radšej... Nerada by som, aby ste si mysleli...“

Bledé pery sa našpúlili. „Vy mi ponúkate pomoc, mladá dáma?“

„Hej.“ Cassie sa pomrvila, cítila sa trochu hlúpo.

„To je od vás nesmierne milé!“ Chladná panovačná tvár sa rozplynula v žiarivom úsmeve. „Môžem sa vás chytiť?“

Cassie jej s trápnyim pocitom podala ruku, zošúverené prsty sa jej ovinuli okolo ramena. Na chvíľku si predstavila labuť, ktorá sa nohami zakvačila do dievčiny. Potom sa otriasla a usmiala sa. Za chrbtom začula leopardie zapradenie silného motora a čierne auto odfrčalo preč.

„Je také príjemné mať mladé telo,“ zamrmlala žena.

„Čože?“ zažmurkala Cassie. „Vlastne, prosím?“

„Mladé telo,“ usmiala sa, „o ktoré sa môžem oprieť. Je to od vás veľmi pekné.“

Stisk ruky bol až prekvapujúco oceľový, ale inak

bola žena ľahučká ako uschnutý list. Cassie jej opatrne pomáhala do schodov. Zdalo sa jej, že je ich priveľa.

„Trinášť schodov,“ prehodila žena, akoby jej čítala myšlienky. Na chvíľku sa zastavila, aby nabrala dych, a dívala sa na klasicistické priečelie školy. „Tak dlho som tu nebola, ale tieto schody si pamätám, akoby to bolo včera. Ty si tu nová, drahá, však?“

„Je to tak vidieť?“ uškrnula sa Cassie.

Ženin smiech znel ako nežný zvonček. „Áno, ale iba v tom najlepšom zmysle slova. Niečo vám poradím, ehm...“

„Som Cassandra. Ale všetci ma volajú Cassie.“

„Cassandra! To je krásne meno. Budem vás volať Cassandra. Ja som madam Azzedinová, ale volajte ma Estelle. A radím vám, aby ste prijali všetko, čo vám Akadémia ponúka.“

Madam Azzedinová opäť zastala a pozrela sa na ňu so zjavným vzrušením. „Je to tá najlepšia škola na svete. Akadémia je vlastne viac než iba škola. Vyťažte čo najviac z toho, čo vám môže dať, Cassandra, a zmení vám život. *Navždy*. Rozumiete mi?“

„Ehm... áno.“

Madam Azzedinová sa príkro zasmiala. „Možno nie. Teda nie celkom. Ale časom pochopíte, moja milá. Toľko sa tu toho naučíte! Akadémia vám naozaj dokáže zmeniť život.“

Žena dýchala rýchlo a plytko, zostávalo jej už len zopár schodov.

„To by som veľmi rada.“ Cassie mala chuť pohladkať ruku, ktorá ju držala za rameno. No takúto sentimentálnu prítulnosť nemala v povahe, hoci k tejto milej, vznešenej dáme pocítila ihneď náklonnosť. Nikdy by svoje obhryzené nechty nepriblížila k papierovej pokožke tej starostlivo pestovanej ruky.

Madam Azzedinová si na pár sekúnd položila dlaň na prsia a chvíľu sťažka dýchala. „A čo, Cassandra, čo by ste chceli?“

„Chcem žiť celkom iný život.“

„*Celkom iný život?*“ Keď vystupovali na posledný schod, madam Azzedinová sa Cassie pustila. „Nie! Akadémia vás naučí zvíťaziť nad tým, ktorý žijete teraz, podrobiť si ho a urobiť si ho taký, aký chcete. Skutoční absolventi Darkovej akadémie vedia chytiť život pod krk, Cassandra! To si zapamätajte!“

Cassie zamrazilo, ale striasla ten čudný pocit a uškrnula sa. „Zapamätám si to,“ odvetila. „Určite.“

Madam Azzedinová s úsmevom zovrela Cassie obidve ruky do svojich. „Výborne.“

Z tmavého vchodu sa ozvalo zakašlanie a Cassie div nevyskočila z kože od ľaku.

„Vitajte, madam.“ Zavalitý muž v tmavej uniforme sa mierne uklonil. „Sir Alric vás očakáva.“

Krátko sa zasmiala. „Áno, samozrejme! Ospravedlňte ma, milá Cassandra. A veľa šťastia.“

„Ďakujem, madam Azzed... teda, Estelle,“ zamrmľala Cassie.

„A prežite na Akadémii veľa, *veľa* užitočných rokov.“ Madam Azzedinová sa na ňu spokojne usmiala. „Určite to tak bude.“

2. KAPITOLA

Cassie trochu znepokojene sledovala, ako stará žena odchádza. Madam Azzedinová sa jej páčila. Veľmi. To iba...

Ale preboha. To iba Cassie strácala pôdu pod nohami. Chuderka stará, má možno aj sto rokov. Čo si asi myslí o Cassie? Koľko zvládne? V pätnástich ju čakali na Akadémii asi tak dva či tri roky, viac nie. Istotne nie. A to by ju ešte nesmeli vyhodiť alebo by to nesmela vzdať. Madam Azzedinová síce na svoj vek vyzerá výborne, ale možno je už trochu mimo. Rozhodne sa jej netreba báť. Je elegantná, sebaistá, ale to je všetko. Bolo načase, aby sa to naučila aj Cassie.

No aspoň, pomyslela si nazlostene, vie, ako sa má človek správať, na rozdiel od ostatných tu. Ten vrátnik, či kto to bol, starej panej ani neponúkol pomoc. To miesiželezo s pretiahnutou tvárou a ostro rezanými črtami sa len tak ponevieralo obďaleč, kým ona krivkala do rozľahlej barokovej siene. O chvíľu jej už obaja zmizli z dohľadu.

Cassie pokrčila plecami. Čo ju do toho! Spomenula si, že kufor má ešte vždy pod schodmi, zvrtila sa a zľahka zbehla dole. Na duši jej odľahlo.

Potom jej však srdce spadlo do nohavíc. Okolo jej opusteného kufra sa v polkruhu zhromaždila skupinka študentov a keď sa k nim neisto priblížila, Japonka sa na ňu zaškerila.

„Možno by sme mali zavolať na *gendarmerie*,“ vyhlásila. „Možno je to bomba.“

„Ale, Keiko. Myslím, že teroristi sú na trochu inej úrovni.“

Poznamenal to tiež Američan, ale celkom iný ako ten, ktorého Cassie stretla pred chvíľou. Mal značkové okuliare, kožené mokasíny, vyhladené plátenné nohavice a tričko s golierikom a logom, ktoré prezrádzalo veľmi drahú značku. Vyzeral, ako by pred chvíľou v obchodoch na ulici za bránou poriadne prevetral kreditku.

„No, Perry,“ lenivo odvetil akýsi Angličan s rukami vo vreckách. „Nebud’ nemilosrdný, to sa volá nedbalá elegancia.“

Keiko sa zachichotala. „Richard, ty si taký blahosklonný. Spodina tu bude vždy, to si pamätaj.“

„To nie je od teba pekné, Keiko,“ povedal na to Perry a štuchol do kufra palcom na nohe. „Spodina má predsa isté čaro pracujúcej triedy. Toto je skôr, ako to vravia Francúzi? *Petite bourgeoisie*?“

Richard zdvihol obočie tak vysoko, že sa stratilo pod splasnutou tmavou ofinou. „Ale, Peregrin, nebud’me malicherní.“

Cassie si niekoľko sekúnd želala zaliezť do najbližšej diery a tam umrieť. Potom ju to prešlo a nahromadená zlosť vybuchla. Pôsobivo zanáďavala.

„Nedotýkajte sa mojich vecí!“ Zoskočila z posledných pár schodov a odstrčila Keiko.

Keiko od zúrivosti zbledla, ale Cassie už mala za sebou niekoľko bitiek. Zaľala päste – túto nadutú mrchu si podá. Američan Perry cúvol so zjojknutím, ktoré znelo takmer vyľakane, ale Richard si len s úsmevom založil ruky na prsiach.

„Toto bude zaujímavé,“ podotkol.

Cassie sa napla a čakala, že sa na ňu Keiko vrhne, ale po chvíľke sa to krásne dievča rozosmialo.

„Ja som sa tvojich ‚vecí‘ ani nedotkla, ty chudera. Nechcem si zašpiniť ruky!“

Cassie zatínala obhryzené nechty do dlaní. Tak rada by Keiko jednu vrazila, aby ju ten povýšenecký výsmech prešiel. Bolo jej však jasné, že tá potvora sa do niečoho takého *malomeštiackeho*, ako je bitka, nepustí. Okrem toho by im skôr spôsobila obrovskú radosť, keby sa nechala hneď prvý deň vyhodiť.

Ani náhodou. Za to jej to nestojí.

„No dobre,“ zúrila Cassie, „teraz si *dokázala*, že som lepšia ako ty.“

„Preboha,“ zvolal Perry, „čo si to dovoľuješ, takto sa rozprávať s Keiko?“